

Trên con đường xâm lược Miền Nam Việt-Nam để thi-hành chiến-tranh nghĩa-vũ do khố
cống-sởn giao-phó, bên cạnh những xe tăng đi-bác rởn-rở của Liên-xô Trung-cống, cống-sởn
Bốc Việt đã không quên đem theo một thùng vũ-khí kỳ-quái khác không kém phần nặng nề, đó là
"Văn-hóa Xã-hội Chủ-nghĩa" để mong áp-đặt lên nhân-dân Miền Nam. Mục đích của họ là
tô-bộ sự nghiệp của họ là "văn-hóa" đó đã không có-m-hóa được ai vì nó quá lai-căn, xa lạ đối với
người dân Miền Nam, mà còn đem lại hậu-quả trái ngược là bắt buộc người dân văn-hóa
thuần-túy dân-tộc sáng-tỏ và cải-mến của Miền Nam. Qua sự bắt buộc lúc ban đầu, dần dà nó trở
nên khó chịu rồi bắt buộc phải chấp-nhận để rồi cuối cùng làm đố-tài cho những người chuyên
tâm-lâm được lan tràn khắp nhân-gian.

Trong văn-học nghệ-thuật, nền văn-hóa đó được bắt đầu bằng một tình huống:
"Thờ cúng cha, thờ cúng mẹ, thờ cúng cha mẹ,
Thờ cúng mình thì một, thờ cúng Ông (Staline) thì mười".
và một niềm vui:
"Vui biết mấy khi nghe con họ nói,
Tiếng đờu lòng con gọi Xit-Ta-Lin".

Trong cuộc thi vẽ nhà của Hồ-chí-Minh, người trúng giải được khen thưởng là phần thưởng
đúng tình-thần dân-tộc, đã nói lên nghệ-thuật Việt-Nam (!). Ngày nay không còn ai chú ý cái
được rởn "Lăng Bác" sáng sủa của Hà-nội là bằng-chứng một bên sao thu nhập cái lăng của
Lénine và Mac-tơ-khoa, thắp đuốc tìm mãi cũng không thấy chút gì Việt Nam cả, kể cả những
nhân xét vô-tư như của báo-chí thời-giây.

Sự-giã thể-n-phong của nền văn-hóa đó không ai khác hơn là mấy cán-bộ Miền Bắc vào
tiếp-thu Miền Nam sau ngày 30 tháng 4 năm 1975. Với một bộ giọng bên ngoài không mấy hấp
dẫn, với một kiểu-thức của con cóc ngẩng đầu giồng, lại mang cái bệnh hay nói phét, họ đã không
đuôi đi mà đáng-điều ngược-ngác bàng-hoàng trước cớnh-vũt và nhân-tình Miền Nam, rồi đâm
ra một màng, thềm thuồng, ham muồn và thổi câu hò là không biết ai "giây-phóng" ai. Một
cán-bộ văn-hóa tiếp-thu đài phát-thanh Sài-gòn, đã giam mình ba ngày liền trong phòng vi-âm
để mê-mang với những bệnh nhốc Miền Nam như được đưa vào một thế-giới khác mà họ chớa họ
biết tên, để rồi không kịp mà được sự sỡn-khoái của tâm-tư nên đã đặt tên những bệnh nhốc
đó là "Nhốc Vàng". Sau đó chính-quyển cống-sởn sự cớnh, thớy rởng chớ "Nhốc Vàng" quá hay
và còn quá hấp-dẫn với dân-chúng miền Bắc nên phải đổi là "Nhốc Ngớy", những cũng chớa
n, vì cái gì hay là còn của "ngớy" hay sao, cuối cùng phải gán cho cái tên thớ xớu xa là "Nhốc
Sởn". Chao ôi! Trong một chớ-đó mà lao đờng là vinh-quang, công-nhân là đổi thể-n-phong của
Cách-mớng Xã-hội Chủ-nghĩa, thì người lao-đờng chân tay lam-lũ như thể được xếp vào hàng
thớp hèn đáng khinh-miệt như thế, còn đâu những danh từ hoa-mớnh để tranh-giải-cớp,
chiến-tranh nhân-dân v...v...

Chiến-lội-phớ để tiên hấp-dẫn như thế của cán bộ chớ là chiến đờng họ đeo tay, một thùng xa-xớ
của miền Bắc. Chiến đờng họ thổi đờng có ngày tháng để mê-hớc các sự-giã đó và để được họ
mô tả bằng một thế danh-từ siêu-thớc: "đờng họ hai của sự và không người lái".

Trong tình-trờng lúng-túng đó, người cán-bộ bệnh vài thế kớ. Một một lúc nào cũng
nợm-nợp lo sự cớp trên đờc đờc thế-tớng thớ m kín của mình mà bớ phê-bình là "tiêu-cớc" là
"chao đờo" chẳng, một một muồn đánh tan cái mớ-cớ m thua sút nên bèn tung ra cái chớng

Bình nói ch

Tác Giả: Pháng-Vũ Võ Tam-Anh

Thứ Ba, 21 Tháng 4 Năm 2009 05:35

"nói ch", vä a đä chäng tä là mình trung-kiên, vä a đä läe räng ta đây cũng có văn-häa. Không biät tä nhä läc ä đâu mà tä trên xuäng đä i, tä ông län đän ông bé đäu dùng mät thängôn-ngängäng nhau, mà läi... chäng giäng ai, và chäng Viät Nam chút nào, khiän cho ngä i dân trong Nam cäng là mình đang bä xâm chiäm bäi mät đäoàn quân ngoäi-lai nào.

Dân Sài-gän đä đäc mät phen näc cä i khi nhìn mäy chú cán-bä đäo phä cäng nä te ngä c mät nhìn các nhà cao täng đä cho nón cäi räi läp đäp, räi bäo nhau: "Đäi khän -träng lên các đäng-chäí, träi có khä năng mäa đäy, tä là anh nuôi, còn phäi tranh thä vä thäi cäm täc-đä cho mäy đäng-chäí ä trên ăn näa đäy". Đäng buän thay, nhäng chä thät đän-đä, thät đä thäng, thät Viät nam nhä "mau", "có thä ", " cä gäng", "gäp" thì nay bä thay thä bäng nhäng danh-tä "bäc-häc" kiäu cäng-sän väa näng nä, väa sai nghĩa, väa đi xa ngäng đäi-chúng (thä mà cäng-sän thäng väng cät xäng là phát sinh tä đäi-chúng)

Chä "khän-träng" không phäi là nhanh mà còn hàm ý là nguy cäp, cän thäng, cän phäi đäi-phä ngay, phäi đä-phäng, phäi chäng väi bän-chät đäa-nghi, nên cäng-sän lúc nào cũng đä-phäng, dòm träng cängó sau nên đä nhäp-tâm mà phát-âm ra nhä väy. Träi có "khä-näng" mäa phäi hiäu là träi có quyän, biät cách làm ra mäa chä không phäi là có mäa hay không. "Tranh thä " có hàm ý là thi đäa, giành giät chä không phäi là cä gäng. Chä "anh nuôi" läi không có giäng cái, mät chä đäu bäp cũng phäi gäi là "anh nuôi", vì näu gäi là "chä nuôi" thì läi hóa ra "vú em" mät. Còn "thäi cäm täc-đä" thì xin miän phê-bänh, vì chä này đä đi vào ngäng cäa mäy chú ngäo trong truyän khôi-häi binh-dân đä chäc cä i thiên-hä.

Theo cäng-sän thì ngäng là mät phäng-tiän chính-trä. Khi còn chäu än Trung-quäc, đä đäc đäng-häa mät chút cho väa lòng quan thäy, hä chäng nhäng đä không ngän-ngä i cho du-nhäp vào nhäng danh-tä näc mùi Ba Tàu, nhä "sä-cä kä-thuät" "bä-väng-läc" mà cä nhäng khäa cänh khác cäa văn-häa nhä y-phäc, tóc tai, âm-nhäc, nghä-thuät v...v... Ngay cä nhäng bän nhäc đäc tôn-kính nhä "Hang Päc-Bä" đä ca täng Hä-chäí-Minh khi còn ä hang thì cũng näc âm-đäu cäa mät bài hát xäm. Có mät đäo, ngay giäa thành phä Hà-nä i có mät cái đäng-hä län nhä kiäu Big Ben ä Luân-Đôn (chäc con ä chä Hà-nä i muän to bäng con bò Luân-đôn hay sao) cä mäi giä läi träi lên bän nhäc "Hang Päc-Bä" khiän cho khách qua đäng cäng là mình đang du-läch ä Häng-Käng hay Chä-Län.

Khi xảy ra chiän-tranh väi Trung-cäng, Trung hoa không còn "vä-đäi" näa mà trä thành "kä thù sä mät" thì läp täc Viät Nam hóa nhäng chä nhä "sä cä" thành "träc träc" và "bä väng läc" thành "säch träng", nhä đó dân Viät Nam mäi hiäu đäc cäng tiäng Viät.

Nhä bät cä hành-đäng nào cäa ngä i dân đä i chä-đä cäng-sän, kä cä nhäng cäm-tänh nhä vui buän thäng ghät, đäu đäc chä-đä đä räp theo mät khuôn, nên "nói ch" cũng phäi theo nhäng nguyên-täc nhät-đänh. Do đó, "nói ch" cũng không phäi là chuyän đä, muän chäc ăn thì trên nói sao đä i cä theo đó mà nói nhä con vät, vì lä nói sai mät chút hay không đäng thä-tä các chä thì có thä bäng nghi ngä là xuyên-täc và sä "có vän-đä" ngay. « Tiän nhanh, tiän mänh, tiän väng chäc lên Xä-hä i Chä-nghäa » là nhät đänh phäi theo thä tä đó, bä bäo cũng không có chú cán-bä nào läi däm nói « tiän mänh, tiän nhanh... »

Trong mät đäp nào đó, lãnh-tä đä thät ra câu "nói chung là tät", thä là liän sau đó, cä näc đäa nhau nói theo, hình nhä nói đäc câu đó thì đäc gän lãnh-tä hän, trung-kiên hän, hä mä miäng ra là "nói chung là tät", dù cho ä träng-häp chäng tät chút nào hät, đän nä i có ngä i than phiän là bä đä-ng väi bän chä đó. Khi xảy ra chiän-tranh väi Trung-cäng, mät bác-sä cäa Hà nä i quän-lý chúng tôi ä trä i tù Sän-La, vän tä-häo là có giọng máu tä-sän nên ít mäc cäm hän väi chúng tôi, đä mäm cho chúng tôi biät là sä phäi chuyän đän mät trä i tù do công-an quän-lý rät khäc-nghiät, có nghĩa là bäc xuäng thêm mät täng näa trong đäa-ngäc nhà tù cäng-sän. Träc cäng hoàn-cänh bi-đät không läy gì tät đó, bác-sä không biät nói gì hän, bän an ä i

Bình nói ch

Tác Giả: Ph&#ng-Vũ Võ Tam-Anh
Thứ Ba, 21 Tháng 4 Năm 2009 05:35

Chúng tôi bình nói ch "nói chung là t" !!

Trong một bài diễn-văn, lãnh-t đã dùng sai văn-ph m khi nói "H c t p t, lao đ ng t."...vì theo tiếng Việt, ch "t" là một t nh-t ch không th là một tr ng-t. Th nh ng t đó v sau, c n c nh m m t sai theo, đ r i nh ng câu chúc nhau th t duyên-dáng nh "ăn ngon, ng yên, ch i vui" đ c thay th b ng m t th tiếng Việt nh i theo lãnh-t nh : "ăn t, ng t, ch i t" nghe chói tai nh ng i ngo i-qu c m i h c nói tiếng Việt Nam v y.

L t-nhiên cái bình nói ch cũng không ch a m y ông bác-sĩ cách-m ng. Trên m t bình-án, có n chúng tôi ph i điền đ u vì m y ch : "O.E. viêm ru t th a ". Sau khi toát m hôi n mò m i té ng a ra O.E. là vi t sai c a ch E.O.(En Observation) mà các quan th y thu c Tây th i Pháp-thu c hay dùng còn l u i. Đ u oái-ả là v bác-sĩ đ t bút vi t m y ch đó l i mù t tiếng Tây, cho nên OE hay EO thì cũng th thôi, mi n sao nghe "oai" h n, Tây h n, m y tiếng Việt Nam mà h cho là t-m-th ng nh "nghe ng ..." ho c "đang theo dõi..."

M t chàng trai si-tình Mi n B c chúa m t tr c v m -mi u c a cô gái Mi n Nam đã vi t m t b c th đ y tình-t nh sau (nh ng ch trong đ u ngo c là do tác-giã bài này chú-thích đ đ hi u):

"....T ngày g p em, anh đã có đ i-t ng (ng i yêu), tuy đã nhi u n trao-đ i (nói chuy n) nh ng em v n ch a n m (hi u) đ c anh, tuy anh không có kh -năng (có th) g p em nhi u nh ng nói chung là anh r t căn (nôn nóng) nh ng không m y c ng đ i u (b c-đ ng), m c đ u có nhi u s -c (tr c tr c) nh ng anh cũng kh c-ph c (v t qua) s b -trí (s p đ t) đ kh n-tr ng (mau) g n em h n, r i s đ -b t (xin) t p th nh t-trí (thu n) đ anh qu n-lý (c i) em, anh s tranh-th (c g ng) ki m đ c m t m t b ng (căn nhà) cho chúng ta, thì lúc đó m i đ t yêu c u (th a mĩn)...."

(B c th còn dài nh ng không dám trích h t vì s ng i đ c s iên lên m t.)

Ch c ch n là chàng trai s không "đ t yêu c u" đ c vì cái mùi tình-t khó ng i c a b c th không làm xiêu lòng đ c cô gái mi n Nam dẫn-d hi n-hòa, cũng nh "văn-hóa xã-h i ch -nghĩa" lai căn ph i v p ngã tr c thành-tri văn-hóa truy n-th ng Việt Nam.